

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 317

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 31 mai 2013

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR	
19. — Decizie privind delegarea atribuțiilor președintelui Camerei Deputaților	2
DECRETE	
575. — Decret privind eliberarea din funcție a unui judecător	2
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 106 din 5 martie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1), art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte între profesioniști	3–5
Decizia nr. 199 din 9 aprilie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) și (2) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006	6–7
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.760/C. — Ordin al ministrului justiției pentru aprobarea Metodologiei privind stabilirea răspunderii patrimoniale a funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare.....	8–16

ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR****DECIZIE
privind delegarea atribuțiilor președintelui
Camerei Deputaților**

În temeiul art. 33 și 34 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat,

președintele Camerei Deputaților emite prezenta decizie.

Articol unic. — În perioada 31 mai 2013—3 iunie 2013, atribuțiile președintelui Camerei Deputaților vor fi exercitate de domnul deputat Viorel Hrebenciuc, vicepreședinte al Camerei Deputaților.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

București, 31 mai 2013.
Nr. 19.

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T
privind eliberarea din funcție a unui judecător**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 35 lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 206/2013,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Cosma Carmen Valeria, judecător la Curtea de Apel București, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 31 mai 2013.
Nr. 575.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 106

din 5 martie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1), art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte între profesioniști

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1) și art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Retail Food Services” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 26.808/211/2009 al Judecătoriei Cluj-Napoca și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.420D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că prevederile criticate, deși sunt abrogate, continuă să producă efecte și, având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie, respectiv Decizia nr. 295 din 27 martie 2012.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 26.808/211/2009, **Judecătoria Cluj-Napoca a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1) și ale art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Retail Food Services” — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect emiterea unei ordonanțe de plată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 permite instanței de judecată să soluționeze cauza fără a-și exercita obligația de aflare a adevărului, doar pe baza susținerilor subiective ale creditorului,

debitorul neputând administra probe în apărare. Consideră că acțiunea în anulare nu este eficientă, normele care o reglementează fiind în neconcordanță cu prevederile art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu asigură un proces echitabil pentru toate părțile.

De asemenea, se arată că dispozițiile art. 7 alin. (1) din ordonanța de urgență sunt neconstituționale prin aceea că soluționarea cererii creditorului numai pe baza actelor depuse și a explicațiilor date de părți împiedică exercitarea dreptului la apărare și asigurarea dreptului la un proces echitabil, iar emiterea unui titlu executoriu în urma unui proces sumar și executarea acestuia încalcă reglementarea constituțională a dreptului de proprietate.

Consideră că art. 10 alin. (1) din ordonanța de urgență încalcă dreptul la apărare și accesul liber la justiție prin aceea că expresia „declarațiile părților” este neclară și susceptibilă de îngrădirea dreptului la apărare. Limitarea mijloacelor de probă admise în cadrul acestei proceduri numai la acte nu este justificată, iar înmânarea de îndată a ordonanței echivalează cu pronunțarea judecătorului înainte de a se administra orice probe.

De asemenea, procedura sumară prevăzută de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 îl obligă pe debitor să devină creditor, într-o acțiune ulterioară, pe fondul cauzei, ceea ce nu face decât să tergiverseze soluționarea litigiului. Mai arată că ar putea apărea și problema imposibilității întoarcerii executării silite, datorată stării de insolvabilitate a fostului creditor.

În fine, consideră că art. 13 alin. (1), (2) și (5) din ordonanța de urgență încalcă accesul liber la justiție, dreptul la apărare și dreptul de proprietate privată prin aceea că nu precizează dacă cererea în anulare pe care o reglementează este sau nu o cale de atac, dacă face parte din procedura contencioasă sau dacă, dimpotrivă, face parte din procedura necontencioasă. Mai mult, textul criticat nu indică probele care pot fi administrate. Dacă din formularea textului ar părea că probele admise ar fi numai acte, acest lucru ar contraveni exigențelor asigurării unui proces echitabil.

De asemenea, arată că alin. (1) al art. 13 încalcă principiul egalității în drepturi prin instituirea unui termen de atac mai scurt decât în cazul litigiilor de drept comun, respectiv 10 zile, față de termenul de 15 zile reglementat de Codul de procedură civilă.

Referindu-se la alin. (5) al art. 13 din ordonanța de urgență, autorul excepției arată că acest text instituie o „adevărată dictatură a creditorilor”, permițându-le acestora exercitarea unui eventual abuz de drept. Dispoziția legală criticată contravine principiului constituțional al dreptului la apărare și celui al egalității în drepturi prin faptul că se prevede o singură cale de atac, creându-se astfel o situație inegală între debitorul din procedura somației de plată și părătul din procesele comerciale

de drept comun. Debitorul se vede confruntat cu pericolul obținerii împotriva sa a unui titlu executoriu după o analiză sumară a raportului dedus judecății.

Judecătoria Cluj-Napoca consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, prin faptul că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 se aplică, potrivit art. 2 alin. (1), doar creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale, nu se încalcă dispozițiile constituționale invocate, atribuțiile legale criticate stabilind doar condițiile de admisibilitate a cererii creditoarei, cu caracter restrictiv, instituite pentru a-i proteja pe debitori și pentru a restrânge cazurile în care se poate aplica procedura specială prevăzută de actul normativ.

Instanța mai arată că prevederile art. 7 alin. (1) din ordonanța de urgență instituie obligația citării părților și posibilitatea acestora de a da explicații și lămuriri, iar posibilitatea soluționării cererii creditorului doar pe baza actelor și explicațiilor părților nu implică și admiterea acesteia și nici nu înlătură posibilitatea judecătorului de a ajunge la concluzia lipsei caracterului cert al creanței, în cazul contestării acesteia. De altfel, art. 9 alin. (1) din ordonanța de urgență reglementează obligația instanței de a verifica temeinicia contestației debitorului, în cazul în care acesta contestă creanța.

Art. 10 alin. (1), în opinia instanței, prevede obligația judecătorului de verificare a temeiniciei cererii, iar nu doar a admisibilității acesteia și nu limitează mijloacele de probă admise în procedura somației de plată, acest text vorbind despre probele administrate cu caracter general, fără a preciza ce probe ar putea fi acestea.

Instituirea dreptului debitorului de a formula o cale de atac împotriva hotărârii ce i-ar fi defavorabilă pronunțată în procedura somației de plată potrivit art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 asigură tocmai exercitarea dreptului la apărare al acestuia și nu îl discriminează față de părătul din procedura de drept comun, întrucât acesta se află de la început într-o situație diferită.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că este inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, întrucât nu îndeplinește condiția legăturii cu cauza prevăzută de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 295 din 27 martie 2012; de asemenea, consideră neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 7 alin. (1) și art. 10 alin. (1) din aceeași ordonanță de urgență.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 alin. (1), art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1), art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2007 și aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 118/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 2 iunie 2008.

Curtea constată că, ulterior invocării excepției de neconstituționalitate, titlul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 a fost modificat prin art. II pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2011 pentru reglementarea unor măsuri necesare intrării în vigoare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 696 din 30 septembrie 2011 și aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 60/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 17 aprilie 2012, devenind: *„Ordonanța de urgență a Guvernului privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte între profesioniști”*.

Ulterior invocării excepției de neconstituționalitate, alin. (1) al art. 2 din ordonanță a fost modificat prin art. II pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2011, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 60/2012, în sensul că sintagma *„contracte comerciale”* a fost înlocuită cu sintagma *„contracte încheiate între profesioniști”*.

De asemenea, Curtea constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 a fost abrogată prin art. 83 lit. i) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012. Însă, având în vedere art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012, precum și Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea a constatat că sintagma *„în vigoare”* din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea constată că este competentă să exercite controlul de constituționalitate cu privire la dispozițiile legale criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 2 alin. (1): *„Prezenta ordonanță de urgență se aplică creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte încheiate între profesioniști.”;*

— Art. 7 alin. (1): *„Pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruii în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru a se ajunge la o înțelegere a părților asupra modalităților de plată. Citația va fi înmănată părții cu 3 zile înaintea termenului de judecată.”;*

— Art. 10 alin. (1): *„În cazul în care, ca urmare a verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse, a declarațiilor părților,*

precum și a celorlalte probe administrate, constată că cererea este întemeiată, instanța emite o ordonanță de plată, în care se precizează suma și termenul de plată.”;

— Art. 13 alin. (1), (2) și (5):

„(1) Împotriva ordonanței de plată debitorul poate formula cerere în anulare, în termen de 10 zile de la data comunicării acesteia.

(2) Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.

[...]

(5) Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare este irevocabilă.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare și art. 44 privind dreptul de proprietate privată, precum și ale art. 6 privind dreptul la un proces echitabil, din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Excepția de neconstituționalitate care privește art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 este inadmisibilă, textul criticat neavând legătură cu cauza, întrucât la momentul ridicării excepției de neconstituționalitate nici măcar nu s-a emis ordonanța de plată.

Or, cererea în anulare este o cale de atac împotriva acestei ordonanțe, iar excepția de neconstituționalitate nu poate privi o eventualitate, interesul celui ce ridică excepția trebuind să fie născut, actual și direct. În aceste condiții, prevederea legală criticată nu îndeplinește condiția legăturii cu cauza prevăzută de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. A admite că un atare text ar avea legătură cu cauza ar însemna ca în anumite faze procesuale să se poată ridica excepții de neconstituționalitate care să vizeze alte faze procesuale, ceea ce este inadmisibil.

II. Dispozițiile legale ale art. 2 alin. (1), art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007,

criticate de autorul excepției ridicate în cauza de față, au mai constituit obiectul unei excepții de neconstituționalitate, pe care aceasta a invocat-o într-o cauză similară prin raportare la aceleași prevederi constituționale și prin prisma acelorași critici. Cu acel prilej, Curtea Constituțională a constatat constituționalitatea acestora.

Astfel prin Decizia nr. 295 din 27 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 348 din 22 mai 2012, Curtea a reținut că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 a fost adoptată pentru a stabili măsuri pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată asumate prin contracte comerciale și pentru stabilirea unei proceduri simplificate de soluționare a acțiunilor în justiție având ca obiect asemenea obligații. Or, potrivit art. 126 din Constituție, competența instanțelor de judecată și procedura în fața acestora se stabilesc prin lege, precum ordonanța criticată. Prevederile de lege criticate sunt în sensul aplicării principiului rolului activ al judecătorului, care, la soluționarea pricinilor în primă instanță, are obligația de a încerca împăcarea părților. Faptul că, potrivit art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, judecătorul citează părțile pentru explicații și lămuriri și stăruie în efectuarea plății sumei datorate nu înseamnă că acesta se antepunută, întrucât hotărârea se va da numai după ce judecătorul va analiza toate probele aflate la dosar, inclusiv pe cele propuse de debitor. Mai mult, art. 2 din ordonanță prevede că procedura reglementată de acest act normativ vizează exclusiv creanțele certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale, iar art. 10 dispune că ordonanța de plată se va emite numai în urma verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse, a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, instanța constatând că cererea este întemeiată.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții, soluția și considerentele deciziei pronunțate sunt aplicabile și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte între profesioniști, excepție ridicată de Societatea Comercială „Retail Food Services” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 26.808/211/2009 al Judecătoriei Cluj-Napoca.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1), art. 7 alin. (1) și art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte între profesioniști, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 5 martie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 199

din 9 aprilie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) și (2)
din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) și (2) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, excepție ridicată de Asociația Vânătorilor și Pescarilor Sportivi Rupea în Dosarul nr. 137/64/2012 al Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 78D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 ianuarie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 137/64/2012, **Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) și (2) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006**, excepție ridicată de Asociația Vânătorilor și Pescarilor Sportivi Rupea cu ocazia soluționării unui recurs împotriva unei sentințe civile pronunțate într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia consideră că dispozițiile criticate contravin prevederilor art. 136 alin. (3) și (4) din Constituție, fără a arăta în ce mod.

Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că fauna de interes cinegetic, „resursă naturală regenerabilă”, nu poate fi calificată din punct de vedere al regimului de proprietate decât prin recurgerea la prevederile dreptului comun, Codul civil, ca fructe naturale ale pădurilor. Prin urmare, potrivit regulii de drept comun, art. 550 alin. (1) din Codul civil: „*Fructele [...] se cuvin proprietarului, dacă prin lege nu se dispune altfel*”. În cazul faunei de interes cinegetic, calificarea ei ca bun public de interes național și internațional se referă tocmai la importanța de interes general a faunei de interes cinegetic pentru mediu și pentru viața de zi cu zi a societății. Prin urmare, scopul esențial al Legii nr. 407/2006 este tocmai stabilirea regulilor de gospodărire eficientă a acestei resurse naturale reprezentată de fauna de interes cinegetic. Practic, deși exemplarele din fauna de interes cinegetic constituie fructe naturale și, prin urmare, în sensul legii civile au regim de proprietate privată, activitatea de gospodărire, de gestionare a acestei resurse regenerabile constituie o activitate de interes general, reglementată de către stat, prin Legea nr. 407/2006. În aceste condiții, dispozițiile art. 136 alin. (3) și (4) din Constituție nu sunt incidente în cauză, deoarece aceste dispoziții vizează bunuri proprietate publică.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 8 alin. (1) și (2) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 944 din 22 noiembrie 2006, cu următorul conținut:

„(1) *Atribuirea dreptului de gestionare a faunei cinegetice se realizează de către administrator pe fonduri cinegetice, prin următoarele modalități:*

a) *direct;*

b) prin licitație publică, pentru fondurile cinegetice neatribuite în condițiile prevăzute la lit. a).

(2) Atribuirea directă prevăzută la alin. (1) lit. a) se realizează pentru următoarele categorii de fonduri cinegetice:

a) fondurile cinegetice pentru care proprietarii, persoane fizice și/sau juridice, inclusiv unitățile administrativ-teritoriale, individual ori într-o asociație legal constituită în scopul propunerii gestionarului faunei cinegetice, fac dovada că au în proprietate terenuri care reprezintă peste 50% din suprafața fiecărui fond cinegetic. Acest tip de atribuire se realizează în favoarea gestionarului propus de către proprietarii terenurilor, pentru o perioadă de 10 ani;

b) fondurile cinegetice neatribuite în condițiile prevăzute la lit. a) se atribuie, în condițiile legii, după cum urmează:

1. organizațiilor vânătoarești care la data atribuirii gestionează cel puțin 5 fonduri cinegetice li se atribuie, în calitate de gestionari consacrați, la cerere, câte 5 fonduri cinegetice dintre cele pe care le gestionează și au rămas neatribuite. După atribuirea celor 5 fonduri cinegetice, li se mai atribuie direct încă 50% din numărul fondurilor cinegetice pe care le-au gestionat și au rămas neatribuite;

2. organizațiilor vânătoarești, instituțiilor de învățământ de stat care au ca discipline de studiu vânatul și vânătoarea și instituțiilor de stat care au ca obiect de activitate cercetarea științifică în domeniul cinegetic, care la data atribuirii gestionează până la 5 fonduri cinegetice, în calitate de gestionari consacrați, li se atribuie în gestiune, la cerere, aceleași fonduri cinegetice rămase neatribuite direct;

3. administratorului pădurilor proprietate publică a statului, în calitate de gestionar consacrat, i se atribuie, la cerere, 200 de fonduri cinegetice dintre cele pe care le gestionează și au rămas

neatribuite direct și 50% din restul fondurilor cinegetice pe care le-a gestionat și au rămas neatribuite;

c) fondurile cinegetice care nu au fost atribuite în condițiile prevăzute la lit. a) și b), pentru care statul este proprietar al fondului funciar în suprafață mai mare de 50% din suprafața fiecărui fond cinegetic. Acest tip de atribuire se poate realiza pentru instituțiile de stat care au ca obiect de activitate cercetarea științifică în domeniul cinegetic și pentru instituțiile de învățământ de stat care au ca disciplină de studiu vânatul și vânătoarea.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 136 alin. (3) și (4) referitor la proprietate.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autoarea excepției se limitează la a indica textul constituțional considerat a fi încălcat, fără a preciza în concret motivele pe care se întemeiază contrarietatea cu Legea fundamentală. Prin urmare, având în vedere și cele statuate prin Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, Curtea constată că excepția nu este motivată, nefiind respectate dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit cărora „Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate”. În mod constant, jurisprudența instanței constituționale a stabilit că sesizările de neconstituționalitate adresate Curții fără a fi motivate trebuie respinse ca inadmisibile, Curtea neputându-se substitui subiectelor îndreptățite să o sesizeze, întrucât ar exercita un control din oficiu, ceea ce este contrar sistemului nostru constituțional.

Pentru aceste motive, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) și (2) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006 este inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) și (2) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, excepție ridicată de Asociația Vânătorilor și Pescarilor Sportivi Rupea în Dosarul nr. 137/64/2012 al Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 aprilie 2013.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL JUSTIȚIEI

ORDIN pentru aprobarea Metodologiei privind stabilirea răspunderii patrimoniale a funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare

În conformitate cu prevederile art. 13 din Hotărârea Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 76 alin. (2) din Legea nr. 293/2004 privind Statutul funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a Penitenciarelor, republicată, cu modificările ulterioare,

ministrul justiției emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Metodologia privind stabilirea răspunderii patrimoniale a funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul justiției,
Robert Marius Cazanciuc

București, 24 mai 2013.
Nr. 1.760/C.

ANEXĂ

METODOLOGIE privind stabilirea răspunderii patrimoniale a funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare sunt obligați să gestioneze, să păstreze și să folosească patrimoniul sistemului administrației penitenciare în condițiile prevăzute de actele normative în vigoare.

Art. 2. — Răspunderea patrimonială a funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare se angajează în situațiile prevăzute de Legea nr. 293/2004 privind Statutul funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a Penitenciarelor, republicată, cu modificările ulterioare.

Art. 3. — În sensul prezentei metodologii, următoarele cuvinte și expresii se definesc sau au următorul înțeles:

a) *pagubă* — orice lipsuri de bunuri materiale, mijloace bănești sau alte valori, ale căror mișcări în calitate sau cantitate nu se justifică în evidența contabilă prin operațiuni care au la bază acte legale;

b) *cercetare administrativă* — activitatea desfășurată de comisii, stabilite în condițiile prezentei metodologii, pentru

determinarea valorii pagubei și stabilirea, după caz, a răspunderii patrimoniale în sarcina persoanelor vinovate sau a persoanelor care, în mod necuvenit, au primit sume de bani, bunuri ori cărora le-au fost prestate servicii;

c) *dispoziție de imputare* — act administrativ unilateral emis de directorul instituției, prin care se angajează răspunderea patrimonială în sarcina persoanelor vinovate de producerea unei pagube sau a persoanelor care, în mod necuvenit, au primit sume de bani, bunuri ori cărora le-au fost prestate servicii;

d) *angajament de plată* — act juridic prin care o persoană recunoaște că datorează instituției suma de plată înscrisă în conținutul acestuia și se obligă să o plătească;

e) *pierderi inerente produse în executarea atribuțiilor de serviciu sau pregătirii de specialitate* — perisabilități, scăzăminte, toleranțe la bunurile perisabile sau friabile (sfărâmicioase), pierderi normale în procesul manipulării, prelucrării, transformării, depozitării sau transportului bunurilor, precum și pierderile pentru care nu s-au stabilit ori nu s-au putut stabili, prin acte normative, limitele lor;

f) *gestionar* — funcționar public cu statut special care prin natura atribuțiilor gestionează efectiv bunuri materiale, mijloace bănești sau orice alte valori.

CAPITOLUL II

Răspunderea patrimonială

Art. 4. — (1) Răspunderea patrimonială a funcționarilor publici cu statut special se angajează dacă sunt întrunite, cumulativ, următoarele condiții:

a) există o pagubă reală și certă, determinată cantitativ și valoric;

b) paguba s-a produs printr-o faptă cu caracter ilicit săvârșită de către un funcționar public cu statut special din sistemul administrației penitenciare, constând în încălcarea ori neîndeplinirea obligațiilor de serviciu ce îi reveneau prin actele normative în vigoare, regulamente sau fișa postului;

c) încălcarea ori neîndeplinirea obligațiilor de serviciu stabilite prin actele normative în vigoare, regulamente sau fișa postului s-a produs cu vinovăție;

d) între fapta cu caracter ilicit și paguba materială produsă există un raport de cauzalitate;

e) cel vinovat avea calitatea de funcționar public cu statut special în sistemul administrației penitenciare la data săvârșirii faptei cu caracter ilicit.

(2) În situația în care funcționarii publici cu statut special au primit sume ori bunuri în mod necuvenit sau le-au fost prestate servicii nedatorate, angajarea răspunderii patrimoniale se realizează fără dovedirea vinovăției.

Art. 5. — (1) Funcționarii publici cu statut special nu răspund patrimonial:

a) pentru pierderile inerente, generate de riscul normal al serviciului, produse în executarea atribuțiilor de serviciu, instruirii sau pregătirii de specialitate, care se încadrează în limitele prevăzute de dispozițiile legale în vigoare;

b) pentru pagubele produse din cauze de forță majoră, caz fortuit ori în stare de necesitate;

c) pentru pagubele produse ca urmare a executării dispozițiilor superiorilor ierarhici;

d) pentru pagubele produse în situații de legitimă apărare.

(2) Se exceptează de la prevederile alin. (1) lit. c) funcționarii publici cu statut special care au executat dispoziții vădit ilegale și care, având posibilitatea de a înlătura parțial sau total urmările păgubitoare ale dispoziției primite, nu au informat în scris și nu au luat, din neglijență sau rea-credință, măsuri pentru evitarea pagubei, cazuri în care răspund împreună cu cel care a dat dispoziția.

Art. 6. — În situația prevăzută la art. 5 alin. (1) lit. a), cel în cauză trebuie să facă dovada împrerjurărilor în care s-au provocat pierderile, iar instituția are obligația să asigure sau să solicite, după caz, efectuarea de analize, probe de laborator, expertize.

Art. 7. — (1) Funcționarul public cu statut special răspunde patrimonial integral pentru paguba produsă instituției.

(2) Suma stabilită pentru acoperirea prejudiciului se reține de către instituția la care funcționarul public cu statut special este încadrat în muncă din drepturile salariale care se cuvin acestuia, integral sau în rate lunare, în funcție de valoarea sumei.

(3) Ratele nu pot fi mai mari de o treime din salariul lunar net, fără a putea depăși împreună cu celelalte rețineri pe care le-ar

avea cel în cauză jumătate din salariul lunar net al persoanei respective.

(4) În cazul în care raporturile de serviciu încetează înainte ca salariatul să fi despăgubit unitatea și cel în cauză se încadrează la un alt angajator, reținerile din salariu se fac de către noul angajator sau noua instituție ori autoritate publică, după caz, pe baza titlului transmis în acest scop de către unitatea păgubită.

Art. 8. — (1) Când paguba a fost produsă de mai multe persoane, cuantumul răspunderii fiecăreia se stabilește în raport cu măsura în care fiecare a contribuit la producerea ei.

(2) Dacă măsura în care s-a contribuit la producerea pagubei nu poate fi determinată cu certitudine, răspunderea se stabilește proporțional cu salariul lunar net la data constatării pagubei al fiecărei persoane pentru care s-a stabilit răspunderea și, atunci când este cazul, în funcție de timpul efectiv lucrat de la ultimul inventar.

Art. 9. — (1) Funcționarul public cu statut special care a încasat sume nedatorate este obligat să le restituie.

(2) Funcționarul public cu statut special care a primit bunuri ce nu i se datorau și care nu mai pot fi restituite în natură sau căruia i-au fost prestate servicii la care nu era îndreptățit este obligat să plătească contravaloarea lor.

(3) Sumele acordate necuvenit, contravaloarea bunurilor distribuite peste drepturile legale ori a serviciilor prestate în mod necuvenit salariaților, cursanților din instituțiile de învățământ ale sistemului administrației penitenciare, minorilor din centrele de reeducare și persoanelor private de libertate se recuperează de la cei din vina cărora s-a produs paguba, numai dacă sumele, bunurile, respectiv contravaloarea acestora nu pot fi recuperate de la cei care au beneficiat de acestea.

CAPITOLUL III

Cercetarea administrativă

Art. 10. — (1) Conducătorii instituțiilor din sistemul administrației penitenciare pot lua cunoștință despre existența pagubei nemijlocit sau pe baza rapoartelor, sesizărilor, proceselor-verbale sau a oricăror altor documente echivalente.

(2) Existența faptei, a pagubei produse, a vinovăției persoanei, a legăturii de cauzalitate și a celorlalte elemente care angajează răspunderea patrimonială se stabilește în urma cercetării administrative.

Art. 11. — Sesizarea cu privire la producerea unei pagube se poate face de către orice persoane care au cunoștință de faptul că s-au produs pagube unităților din sistemul administrației penitenciare.

Art. 12. — Data constatării pagubei este data la care comisia de cercetare administrativă înregistrează procesul-verbal de constatare a existenței pagubei, întocmit conform modelului prevăzut în anexa nr. 1.

Art. 13. — (1) Cercetarea administrativă se efectuează de o comisie formată din cel puțin 3 membri, numită prin dispoziție scrisă a conducătorului instituției păgubite; atunci când conducătorul instituției păgubite are legătură cu paguba produsă, numirea comisiei se face de conducătorul ierarhic superior acestuia.

(2) În cazul în care conducătorul instituției păgubite sau, după caz, conducătorul ierarhic superior acestuia cunoaște sau este sesizat cu privire la faptul că vreuna din persoanele numite în comisia de cercetare administrativă are legătură cu paguba produsă, este obligat să o înlocuiască.

(3) Termenul pentru efectuarea cercetării administrative și înregistrarea actului de cercetare este de 30 de zile lucrătoare de la data numirii comisiei de cercetare administrativă. Termenul poate fi prelungit pentru efectuarea unor cercetări complexe; prelungirea termenului se dispune prin dispoziție a persoanei care a numit comisia de cercetare administrativă, la solicitarea membrilor acesteia.

Art. 14. — Comisia de cercetare administrativă are obligația să stabilească următoarele elemente:

- a) existența/inexistența pagubei;
- b) valoarea pagubei, în quantum determinat;
- c) cauzele și împrejurările producerii pagubei;
- d) persoana sau persoanele vinovate de producerea pagubei;
- e) îndeplinirea condițiilor obligatorii pentru stabilirea răspunderii patrimoniale și a cauzelor exoneratoare de răspundere;
- f) vinovăția fiecărui coautor și contribuția fiecăruia la producerea pagubei;
- g) probele pe care se bazează concluziile comisiei de cercetare administrativă;
- h) concluziile și propunerile comisiei de cercetare administrativă.

Art. 15. — (1) Cercetarea împrejurărilor în care s-a produs paguba se face cu chemarea și ascultarea celor în cauză, care pot da explicații scrise.

(2) Chemarea persoanelor cercetate în legătură cu producerea pagubei se face prin procedură de comunicare sub luare de dovadă, conform modelului prevăzut în anexa nr. 6; în caz de refuz de semnare, dovada de chemare se comunică prin scrisoare recomandată cu conținut declarat și confirmare de primire.

(3) În situația în care comunicarea prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire nu s-a putut realiza, instituția păgubită va proceda la afișarea dovezii de chemare la domiciliul persoanei cercetate în legătură cu producerea pagubei.

(4) Operațiunea de afișare se consemnează într-un proces-verbal întocmit conform modelului din anexa nr. 7, care va fi semnat și de un martor ce nu poate avea calitatea de angajat în sistemul administrației penitenciare. La solicitarea instituției păgubite, procedura de afișare se poate realiza și prin intermediul unei instituții din sistemul administrației penitenciare mai apropiate din punct de vedere teritorial de domiciliul persoanei cercetate în legătură cu producerea pagubei decât unitatea păgubită.

(5) Neprezentarea în fața comisiei a persoanei cercetate în legătură cu producerea pagubei ori refuzul de a da explicații scrise nu împiedică finalizarea cercetării. Neprezentarea sau refuzul de a da explicații scrise se consemnează într-un proces-verbal semnat de membrii comisiei de cercetare administrativă.

Art. 16. — Membrii comisiilor de inspecții și controale, în situația luării la cunoștință de producerea unor pagube, au obligația să sesizeze de îndată conducătorul instituției sau, după caz, conducătorul eșalonului superior, în vederea declanșării cercetării administrative.

Art. 17. — (1) Rezultatul cercetării administrative se consemnează într-un proces-verbal întocmit conform modelului prevăzut în anexa nr. 1.

(2) În cazul efectuării cercetării administrative pentru nerestituirea în termenul legal a sumelor acordate în mod necuvenit, a unor bunuri primite care nu i se datorau și care nu mai pot fi restituite în natură, precum și a contravalorii unor servicii ce i-au fost prestate în mod necuvenit funcționarului public cu statut special, elementele componente ale procesului-verbal se particularizează în funcție de obiectul și specificul cercetării.

Art. 18. — (1) Procesul-verbal de cercetare administrativă va fi însoțit de anexe care să susțină constatările, precum: note scrise ale persoanelor vinovate de producerea pagubei, declarații, tabele, situații și documente justificative, în copie sau original dacă sunt îndoielnice, orice alte documente doveditoare. Documentele în copie vor fi certificate, pentru conformitate cu originalul, de comisia de cercetare administrativă.

(2) Anexele menționate la alin. (1) se numerotează, purtând, după caz, data întocmirii lor, și vor fi atașate la fiecare exemplar al procesului-verbal.

(3) Procesul-verbal se înregistrează la instituția în care s-a efectuat cercetarea și se prezintă conducătorului instituției sau, după caz, conducătorului ierarhic superior acestuia, pentru a lua măsurile care se impun.

Art. 19. — Pe baza dosarului cercetării administrative, conducătorul instituției sau, după caz, conducătorul ierarhic superior acestuia poate hotărî:

- a) obligarea la acoperirea pagubei;
- b) sesizarea organelor de urmărire penală când paguba s-a produs prin fapte ce pot constitui infracțiuni;
- c) înaintarea dosarului cercetării administrative la compartimentul juridic, când pagubele s-au produs de către terțe persoane, în vederea promovării acțiunii civile la instanța de judecată competentă;
- d) scăderea din evidența financiar-contabilă, în baza calității de ordonator de credite, a valorii pagubei produse prin fapte sau împrejurări pentru care nu se stabilește răspunderea patrimonială, cu avizul ordonatorului de credite ierarhic superior.

CAPITOLUL IV

Dispoziția de imputare

Art. 20. — (1) Obligarea la plata despăgubirilor pentru pagubele produse sau a contravalorii bunurilor și serviciilor nedatorate, precum și obligarea la restituirea sumelor încasate fără drept se fac prin dispoziție de imputare motivată, conform modelului prevăzut în anexa nr. 2. Dispozițiile art. 17 alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

(2) Dispoziția de imputare se emite de către conducătorul instituției păgubite în termen de maximum 30 de zile de la data constatării pagubei și constituie titlu executoriu de la data comunicării.

(3) Atunci când imputarea se face în sarcina conducătorului instituției, singur sau împreună cu alte persoane, dispoziția de imputare se emite de conducătorul ierarhic superior acestuia.

(4) Dispoziția de imputare se comunică celui obligat la plată în termen de 15 zile lucrătoare de la emitere, cu respectarea procedurii de comunicare sub luare de dovadă, conform modelului prevăzut în anexa nr. 3. Dispozițiile art. 15 alin. (2)—(4) rămân aplicabile.

(5) După expirarea termenului prevăzut la alin. (2), paguba se impută celor vinovați de neemiterea dispoziției de imputare.

(6) Dovada privind îndeplinirea procedurii de comunicare a dispoziției de imputare se anexează la dosarul de cercetare administrativă existent la instituția păgubită.

Art. 21. — (1) Înregistrarea în evidența financiar-contabilă a debitului se realizează astfel:

a) în cazurile în care dispoziția de imputare a fost emisă de conducătorul instituției care o pune în executare, contabilul-șef menționează, sub semnătură, pe toate exemplarele numărul și data notei contabile prin care s-a înregistrat debitul;

b) în cazurile în care dispoziția de imputare a fost emisă de conducătorul altei instituții decât cea care o pune în executare, instituția care a pus în executare dispoziția de imputare este obligată să confirme, de îndată, instituției emitente preluarea în evidența financiar-contabilă a debitului cu dovada prevăzută în anexa nr. 4.

(2) Dispoziția de imputare, fără mențiunea prevăzută la alin. (1) lit. a) sau neconfirmată cu dovada prevăzută la alin. (1) lit. b), nu constituie temei legal pentru regularizarea soldurilor evidenței contabile sau pentru scăderea din evidența contabilă a debitului respectiv.

Art. 22. — Dacă constatarea pagubei are loc după expirarea a 3 ani de la data producerii pagubei, dreptul instituției de a emite dispoziție de imputare se prescrie, urmând ca paguba să fie scăzută din evidență potrivit competențelor, dacă fapta neconstată în termen nu constituie infracțiune.

CAPITOLUL V

Angajamentul de plată

Art. 23. — Recuperarea pagubelor, precum și restituirea sumelor sau plata contravalorii bunurilor ce nu mai pot fi restituite în natură ori a serviciilor nedatorate, recunoscute, se pot face prin „angajament de plată”, în scris, al celui în cauză.

Art. 24. — (1) Angajamentul de plată scris este actul juridic unilateral prin care o persoană recunoaște că datorează suma prevăzută în cuprinsul său și își asumă obligația de a o plăti; angajamentul de plată constituie titlu executoriu și pe baza lui se fac reținerile din salariul celui în cauză.

(2) Angajamentul de plată se poate face pentru pagube de orice natură și de orice valoare și se întocmește potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 5.

(3) În cazul în care cel în cauză consimte să depună la casierie, integral și de îndată, contravaloarea pagubei, își poate lua angajamentul de plată, în scris, pe versoul duplicatului chitanței de încasare a sumei, folosind formula: „Recunosc că datorez instituției suma de lei, pe care consimt să o depun la casierie”, după care semnează și menționează data depunerii; un exemplar al chitanței se anexează la dosarul cercetării administrative.

(4) Angajamentul de plată care nu cuprinde în mod clar și cert toate elementele nu are efect legal, urmând ca în termenele și în condițiile legii să se emită dispoziția de imputare.

(5) Existența angajamentului de plată în scris nu exclude efectuarea cercetării administrative.

CAPITOLUL VI

Dispoziții speciale

Art. 25. — Evaluarea pagubelor produse se face la valoarea de înlocuire la data constatării.

Art. 26. — Sumele stabilite pentru acoperirea pagubelor produse instituțiilor din sistemul administrației penitenciare se rețin în rate lunare începând cu primul salariu lunar de la data aducerii la cunoștință a titlului executoriu.

Art. 27. — Reținerile pot fi întrerupte sau suspendate în următoarele cazuri:

a) când debitul nu poate fi urmărit datorită reținerilor efectuate în limita a jumătate din drepturile bănești ale debitorului și în ordinea de preferință prevăzută de lege;

b) când instanța de contencios administrativ hotărăște suspendarea reținerilor până la soluționarea cauzei;

c) când există alte cauze legale de întrerupere sau de suspendare.

Art. 28. — Acoperirea pagubelor se poate face prin depunerea în natură a bunurilor ori de câte ori paguba nu este urmarea unei infracțiuni, în următoarele condiții:

a) bunurile să fie identice și să corespundă calitativ;

b) să fie procurate licit;

c) să fie predate unității la care s-a constatat paguba.

Art. 29. — Procedura acoperirii în natură a pagubei, prevăzută la art. 28, nu o înlătură pe cea a constatării, cercetării și emiterii dispoziției de imputare sau a asumării unui angajament de plată în scris, în termenele și în condițiile prevăzute de prezenta metodologie.

Art. 30. — În cazul recuperării în natură a pagubei, cel în cauză predă bunul instituției păgubite, iar personalul instituției întocmește actele de gestiune, efectuează operațiunile de evidență financiar-contabilă și regularizează soldurile din evidența financiar-contabilă.

Art. 31. — Dacă comisia de cercetare administrativă constată că faptele prin care s-au pricinuit pagubele pot constitui infracțiuni, are următoarele obligații:

a) să propună sesizarea organului de urmărire penală competent de îndată ce a fost descoperită fapta ce poate constitui infracțiune;

b) să continue cercetarea administrativă în termenul stabilit și să întocmească procesul-verbal respectiv, la care va atașa toate documentele pe care se sprijină constatările și propunerile din procesul-verbal.

CAPITOLUL VII

Dispoziții finale

Art. 32. — Prevederile prezentei metodologii se aplică și funcționarilor publici cu statut special din Ministerul Justiției și din unitățile subordonate acestuia.

Art. 33. — Dispozițiile prezentei metodologii se completează în mod corespunzător cu prevederile cuprinse în legislația muncii.

Art. 34. — Anexele nr. 1—7 fac parte integrantă din prezenta metodologie.

MINISTERUL JUSTIȚIEI

.....

(instituția)

(Hotărârea conducătorului instituției)

Data

Semnătura

PROCES - VERBAL
de cercetare administrativă

Încheiat la la data de

(localitatea)

(ziua, luna, anul)

Subsemnatul (subsemnații),,

(gradul profesional, numele de familie, prenumele și funcția)

din cadrul, în baza nr.

(instituției de care aparțin)

(decizie etc.)

din, am efectuat în perioada de la până la

(ziua, luna, anul)

(ziua, luna, anul)

(ziua, luna, anul)

cercetarea administrativă privind pe

din cadrul

(instituția)

În urma, am constatat următoarele:

Prezentul proces-verbal din care fac parte integrantă documentele și situațiile anexe a fost întocmit în exemplare, cu următoarea destinație:

Comisia de cercetare administrativă.....
.....**NOTĂ:**

În procesul-verbal de cercetare administrativă se expun următoarele elemente:

- a) obiectul cercetării administrative;
- b) valoarea pagubei constatate, operațiile, documentele, declarațiile și explicațiile din care rezultă aceasta;
- c) împrejurările în care s-a produs și cauzele care au determinat-o, precum și oricare alte elemente necesare elucidării acestor împrejurări și cauze;
- d) dispozițiile legale încălcate (se arată articolul, alineatul, numărul și data actului normativ);
- e) numele de familie și prenumele, prenumele tatălui și al mamei, data și locul nașterii, domiciliul, seria și numărul actului de identitate, precum și organul care l-a emis — ale persoanelor răspunzătoare de producerea pagubei;
- f) vinovăția autorului pagubei ori vinovăția fiecărui coautor și contribuția acestora la producerea pagubei;
- g) notele explicative date de persoanele care răspund de paguba produsă, precum și punctul de vedere fundamentat legal al organului de cercetare administrativă față de explicațiile și apărările formulate, bazat pe texte legale, documente și date certe;
- h) modul de recuperare a pagubei (angajament de plată în scris, angajament de plată în scris și concomitent depunerea sumei la casierie, dispoziție de imputare, comunicare de constituire ca parte civilă etc.);
- i) concluzii și propuneri.

Dispoziția de imputare

1. Servește ca:
 - document de imputare a valorii pagubelor produse;
 - titlu executoriu;
 - document de înregistrare în contabilitate.
2. Se întocmește în două sau în mai multe exemplare, în funcție de numărul persoanelor răspunzătoare pentru paguba produsă, pe baza actelor de constatare (proces-verbale, referate etc.), și se semnează de către conducătorul unității, cu viza de control financiar preventiv și viza compartimentului juridic.
3. Circulă:
 - la persoana desemnată pentru acordarea vizei de control financiar preventiv;
 - la compartimentul juridic, pentru vizare asupra legalității;
 - la conducătorul unității, pentru semnare;
 - la persoana (sau persoanele) răspunzătoare de paguba adusă unității pentru semnare de luare la cunoștință și de imputare.
4. Se arhivează la compartimentul financiar-contabil.

DISPOZIȚIE DE IMPUTARE

nr. din data de

Având în vedere actul de constatare (proces-verbal, referat etc.) nr. din data de, întocmit de, în calitate de, din care rezultă că s-a produs o pagubă în valoare de lei, reprezentând

Paguba s-a produs în perioada, fiind adusă la cunoștința conducerii prin actul de constatare sus-arătat.

Răspunzătoare pentru producerea pagubei se fac persoanele care, în perioada analizată, au lucrat la gestiunea verificată:

Având în vedere temeiurile de drept și de fapt care determină angajarea răspunderii patrimoniale, valoarea totală a pagubei de lei se suportă de persoanele vinovate, după cum urmează:

..... lei de domnul(a);

..... lei de domnul(a);

..... lei de domnul(a);

..... lei de domnul(a);

..... lei de domnul(a)

Calculul s-a făcut așa cum rezultă din actul de constatare.

În nota(e) explicativă(e) dată(e) cu ocazia constatării pagubei, domnul(a) a susținut că

Sușinerile s-au dovedit neîntemeiate, deoarece:

În baza prevederilor legale

DECIDE:

În temeiul, se impută domnului (doamnei), având funcția de, locul de muncă, domiciliat(ă) în, suma de lei, adică

Dispoziția de imputare poate fi contestată la instanța de contencios administrativ competentă, în condițiile legii.

Conducătorul unității,

Viză de control financiar preventiv,

Viză Compartiment juridic,

.....

.....

.....

*ANEXA Nr. 3
la metodologie*

DOVADA DE COMUNICARE

Subsemnatul,, domiciliat în,
am primit Dispoziția de imputare nr. din data de, emisă de,
în valoare de lei.
(în cifre și litere)

Semnătura

.....

Data

*ANEXA Nr. 4
la metodologie*

MINISTERUL JUSTIȚIEI

.....

(Instituția)

DOVADA
seria nr.

de confirmare a înregistrării în evidență a debitului

A	Actul confirmat	(Denumirea)	(Numărul)	(Data)
B	Instituția emitentă			
C	Nota contabilă de înregistrare	(Numărul)	(Data)	(Alte mențiuni)
D	Valoarea totală a debitului înregistrat	(În cifre)	(În litere)	
E	PERSOANELE RESPONSABILE PATRIMONIAL			
	Gradul profesional, numele de familie și prenumele	SUMA		
		În cifre	În litere	
1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				
11				
12				
13				

Directorul unității,

.....

Șeful compartimentului financiar,

.....

*ANEXA Nr. 5
la metodologie*

Angajament de plată

1. Servește ca:
 - angajament de plată a unei sume ce reprezintă o pagubă adusă unității;
 - titlu executoriu pentru recuperarea pagubelor;
 - titlu executoriu pentru executarea silită, în caz de nerespectare a angajamentului.
2. Se întocmește într-un exemplar de persoana care își ia angajamentul, în condițiile în care există documente din care rezultă pagube sau alte obligații de plată (proces-verbal de control, proces-verbal al comisiei de inventariere, referat de rebut sau alte documente).
3. Circulă la persoana în fața căreia s-a luat angajamentul pentru semnare.
4. Se arhivează la compartimentul financiar-contabil.

ANGAJAMENT DE PLATĂ

Subsemnatul,, domiciliat în, str. nr., bl., sc., et., ap., județul, posesor al B.I./C.I. seria nr., emis/emisă de în anul, având funcția de la instituția, luând cunoștință de faptul că prin s-a constatat că din vina mea am produs unității o pagubă de lei, provenită din,

.....

îmi iau angajamentul de a plăti această sumă unității păgubite astfel:

.....

.....

.....

Prezentul angajament de plată constituie titlu executoriu, fără îndeplinirea vreunor formalități sau trecerea vreunui termen.

Data: astăzi, în deplină cunoștință de cauză.

Semnătura

.....

Semnat în fața noastră

Calitatea

Semnătura

*ANEXA Nr. 6
la metodologie*

Am primit un exemplar.

.....

(Se menționează de către persoana chemată
data primirii dovezii și se semnează de primirea acesteia.)

DOVADĂ DE CHEMARE

Domnului (doamnei)

(nume, prenume, după caz, funcție)

Vă facem cunoscut că la sunteți chemat la

(anul, luna, ziua, ora)

(locul)

în vederea audierii dumneavoastră în legătură cu producerea unei pagube în patrimoniul
(denumirea instituției)

Comisia de cercetare administrativă

Data

.....

.....

.....

.....

MINISTERUL JUSTIȚIEI

.....
(instituția)**PROCES-VERBAL DE AFIȘARE**

nr. din data

Subsemnatul,,

(Se menționează numele și prenumele angajatului.)

având funcția de, în cadrul, am procedat astăzi

(Se menționează

(Se menționează denumirea instituției

funcția acestuia.)

din sistemul administrației penitenciare.)

la afișarea dovezii de chemare la domiciliul domnului/doamnei

(Se menționează numele și prenumele persoanei cercetate

în legătură cu producerea pagubei; funcția deținută.)

Dovada de chemare s-a afișat la domiciliul din localitatea,

str. nr., bl., sc., et., ap.,

în prezența martorului, domiciliat în localitatea,

(Se menționează numele și prenumele acestuia.)

identificat cu BI/CI seria nr., eliberat/eliberată de la data de

Agent procedural

Semnătura

.....

Martor

Semnătura

.....

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.roAdresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 638648